

ONTVOERD DOOR EEN GEEST?

Cornelio Closa, Jr., 25, of Pasey City, a suburb of Manila, P.I., relates story of his apparently supernatural disappearances during interview with UPI reporter Vicente Malwanag.

MANILA'S DISAPPEARING BOY

Wanneer men op heel vreemde en ongeloofwaardige verhalen stuit die niettemin waarschijnlijk niet verzonnen zijn, doet men er goed aan te bedenken of er meer van zulke verhalen zijn. Soms is dat het geval, en dan wordt een anders op zichzelf staande gebeurtenis ineens deel van een patroon, hoe zeldzaam ook.

Dit is een vertaling van een interview uit *FATE Magazine*. Ditmaal uit het nummer van aug. 1965. 'Manila's Disappearing Boy' - de verdwijnende jongen uit Manila. Schrijver is de Filippijn Vicente Maliwanag. Hier en daar bewerk ik het stuk wat, omwille van de ruimte.

"Dertien jaar geleden (dus in 1952) kwam er in Manila een verbazingwekkende geschiedenis aan het licht betreffende een Filippijn scholier die vele malen onzichtbaar werd. Vandaag de dag is *Cornelio Closa* geen schooljongen meer, noch beschikt hij over de supernormale krachten die hij ooit had.

Cornelio is nu 25 jaar, getrouwd, met twee kinderen. Hij is er niet happig op om zijn verhaal te vertellen, want hij heeft nooit de publiciteit gezocht. Integendeel, de geschiedenis uit zijn schooltijd zou hij het liefst helemaal willen vergeten. "Wie zou het ook geloven", zegt hij. "Zelf zou ik er ook om lachen als ik het van een ander hoorde."

Volgens Cornelio begon het allemaal ergens in september 1951, toen hij 12 jaar was en in de 6de klas zat van de Zamora lagere school, een kwartier lopen van zijn ouderlijk huis.

De omgeving was toen stiller dan nu, met minder huizen en meer natuur. "Ik was een avontuurlijke jongen" zegt

Cornelio, "en ik spijbelde regelmatig. Dan ging ik meestal met mijn vriendje Timbol spelen."

Maar op een dag kwam ik een meisje tegen, gekleed in het wit. Ze zag eruit als iemand die niet van hier was, met lang blond haar tot op haar middel. Schoenen droeg ze niet, en het vreemde was dat ze ook niet op de grond liep; ze zweefde. Ik denk dat ze ongeveer van mijn leeftijd was, en ze was mooi om te zien.

Ze lachte tegen me. Hoewel haar lippen niet bewogen hoorde ik wat ze zei. Later leerde ik dat dat telepathie heet. Bang was ik niet. Ze vroeg me om een eindje met haar te wandelen, en toen ze m'n hand aanraakte voelde ik me ineens heel licht, en ik zag dat m'n eigen voeten de grond ook niet meer raakten.

Het was of ik in een droom terecht was gekomen, zo voelde het, en ik had geen idee wat er gebeurde. Het meisje trok me aan als een magneet. Verder herinner ik me niet veel van die eerste ontmoeting, maar toen ik later thuiskwam vertelde ik het aan niemand.

Het bleef niet bij die ene keer. Steeds als ik ergens heenging kwam ik haar tegen. Dan maakten we lange wandelingen. De ervaring voelde alsof we in een glazen huis waren, wij samen. Haar naam ben ik nooit te weten gekomen, en waar ze vandaan kwam heeft ze nooit gezegd. Naarmate we vaker samen weggingen, lette ik beter op de omgeving. Die was niet anders dan normaal, maar toch had ik het gevoel dat er iets niet klopte.

We gingen ook wel eens verder weg, naar de stad. Als ik bij haar was, voelde ik nooit moeheid of honger. En ik merkte ook dat we door niemand gezien werden. We waren allebei onzichtbaar.

M'n ouders wisten nog steeds van niets, tot de onderwijzer ging klagen over mijn vele afwezigheid. Mijn vader werd heel boos en vroeg wat ik deed als ik niet op school was. Niets, zei ik. Mijn vader zorgde dat ik voortaan naar school ging, en de meester paste beter op dat ik niet stiekem wegliep. Maar het meisje wist me ook op school te vinden. Dan pakte ze m'n hand, en weg waren we. Niemand zag ons weggaan. Ik kon er geen weerstand aan bieden, het was sterker dan ik. En als m'n ouders vroegen waar ik geweest was, zei ik zoals gewoonlijk: nergens. Mijn vader vroeg de meester de deur gesloten te houden, maar ik ging met gemak door de dichte deur. Dan hoorde ik een klasgenoot roepen: "Cornelio is weer weg!"

M'n ouders sloten me thuis ook op, maar niets hielp. Soms was ik wel drie dagen weg, zonder dat ik het in de gaten had. Tijd bestond niet meer als ik bij het meisje was.

Intussen hadden m'n ouders genoeg van mijn ontsnappingen, en ze namen me mee naar een psychiatrisch ziekenhuis. Dokters bekeken me, maar konden niets vinden. Ik werd opgesloten in een jeugdinstelling, maar omdat ik niets mankeerde werd ik gauw weer naar huis gestuurd. In die tijd verscheen het meisje niet.

Uiteindelijk vertelde ik mijn vader de waarheid. Hij zocht hulp bij een Spiritualistische groep bij ons in de buurt.

Die wisten er ook geen raad mee. Ik bleef verdwijnen, er was niets aan te doen. Mijn klasgenoten noemden me "de onzichtbare jongen." De ontmoetingen met het meisje werden intussen minder frequent.

In maart 1952 werd ik verwezen naar een dominee die vaststelde dat ik door de duivel was bezeten. Hij deed een uitdrijving. Ik herinner me nog hoe hij zei "in de naam van Jezus, ga weg."

Het meisje heb ik daarna nooit meer gezien.

Ik begrijp nog steeds niet waarom ze mij had uitgekozen, en ik heb ook nog nooit iets dergelijks gehoord van anderen."

De schrijver ondervroeg de dominee, en die herinnerde zich dit geval van triomf over het kwaad nog erg goed. Hij bevestigde Cornelio's verhaal.

De duivel is altijd handig om achter de hand te hebben, en net als God wordt die griezels ingezet als orthodoxe christenen het even niet meer weten. Maar wat was het dan? Waar kwam het meisje vandaan, en wat was haar bedoeling? Een onzichtbaar vriendinnetje, uit een andere dimensie? Een geest? Een Alien in vermomming? Speculaties te over!

Opvallend is dat Cornelio zich niets schijnt te herinneren van avonturen die hij met het meisje beleefde, nog van de communicaties tussen hen beide. Was zijn memorie geblokkeerd, zoals dat vaak met slachtoffers van UFO ontvoeringen het geval schijnt te zijn? Of wilde hij er alleen maar niet over praten?

Ook merkwaardig is het ontbreken van tijdsgevoel, iets wat ook altijd opduikt in belevenissen rond UFO's, en in verhalen van ontvoeringen door elfen. Het merkwaardige gevoel 'achter glas' te zitten in een wereld die echt leek maar het toch niet helemaal was, is typerend voor getuigenissen van mensen die spontaan een andere tijd of dimensie schijnen binnen te stappen. Er zijn legio verhalen over ontmoetingen met iemand die eeuwen of jaren geleden leefde, gebouwen die echt lijken maar al een eeuw geleden in een ruïne veranderden en meer van zulke onwaarschijnlijke maar desondanks ware gebeurtenissen.

Het meest detailrijke en ook het bekendste verhaal in dit verband is dat van de Engelse leraressen *Ann Moberley en Eleanor Jourdain* die in augustus 1901 bij een vakantie bezoek aan Versailles in de tijd van Marie Antoinette terecht kwamen. Ze schreven er een boekje over: '*An Adventure*'.

Een verhaal met een aantal overeenkomsten heeft zich in 1901 in *Ruvo*, Italië afgespeeld, en is in 1906 beschreven door *Joseph Lapponi*, een onderzoeker van spiritistische verschijnselen.

Het betreft de *Pansini* kinderen, Alfredo van 10 en Paolo van 8. Magistraten en prelaten, priesters en artsen getuigden van de waarheid van de verschijnselen waar zij zelf getuige van waren geweest.

Lapponi schrijft in '*Hypnotism and Spiritism*':

"Op een avond werd het kind Alfredo, toen 7 jaar oud, overvallen door aanvallen van grote slaperigheid.

Enkele dagen tevoren had hij een spiritistische seance bijgewoond. Tijdens een van die slaapaanvallen begon hij ineens Frans, Latijn en Grieks te praten, talen die hij natuurlijk nooit geleerd had.

Ook reciteerde hij gedeelten uit Dante's Divina Commedia.

Bij een volgende gelegenheid verschenen er kostelijke etenswaren uit het niets op de familietafel.

Spiritisten probeerden de jongen als medium in te zetten, tegen zijn zin."

Alfredo was intussen van school gestuurd vanwege zijn vreemde gedrag.

De verdwijningen begonnen twee jaar later, en betroffen beide kinderen.

Het ene moment waren ze in Ruvo, het volgende in een stad in de buurt, zonder te weten hoe ze daar gekomen waren.

Toen Paolo om 12.30 erop uit werd gestuurd om een fles wijn te halen en niet terugkeerde, ging Alfredo hem zoeken. Om 1 uur bevonden de kinderen zich op een boot op volle zee, een flink eind van huis.

De ene verdwijning volgde de andere op, en men vond de jongens terug in alle omliggende steden en dorpen. De moeder nam haar jongens mee naar Monseigneur Barardi, om hem te smeken de jongen weer op school toe te laten, hopen dat er dan beter op hem gelet kon worden. Maar terwijl ze met de priester stond te praten waren de kinderen, net nog binnen handbereik, alweer verdwenen.

Na enkele weken hielden de verschijnselen op, en er zijn verder geen berichten over spiritistische of andere avonturen van de broers.

In FATE uit februari 2003 staat een ingezonden stuk in de vaste rubriek 'True Mystic Experiences'. Een gewone huisvrouw in Washington vertelt dat het haar in het leven af en toe was overkomen dat ze onzichtbaar was.

Nooit bijzonder veel aandacht aan besteed, tot haar jongste dochter Suzanne zich het ene moment in de kamer en het volgende in de keuken bevond, zonder zich zichtbaar verplaatst te hebben. Een enkele keer kan te wijten zijn aan onoplettendheid, maar de peuter maakte er een gewoonte van, zonder het zelf overigens raar te vinden.

Ook gesloten deuren waren geen beletsel voor haar teleportaties.

De afstanden tussen een en ander werden ook steeds groter, en daardoor kreeg haar verplaatsbaarheid een onrustbarend karakter. Moeder Sylvia vroeg zich terecht af of de verdwijning in hun geval genetisch is.

Blijkbaar. Want ook nu Suzanne zelf een zoon heeft is die soms niet waar zijn moeder hem een ogenblik tevoren nog heeft gezien. Bij hem is zelfs een muur geen onoverkomelijk obstakel: daar gaat hij gewoon doorheen.

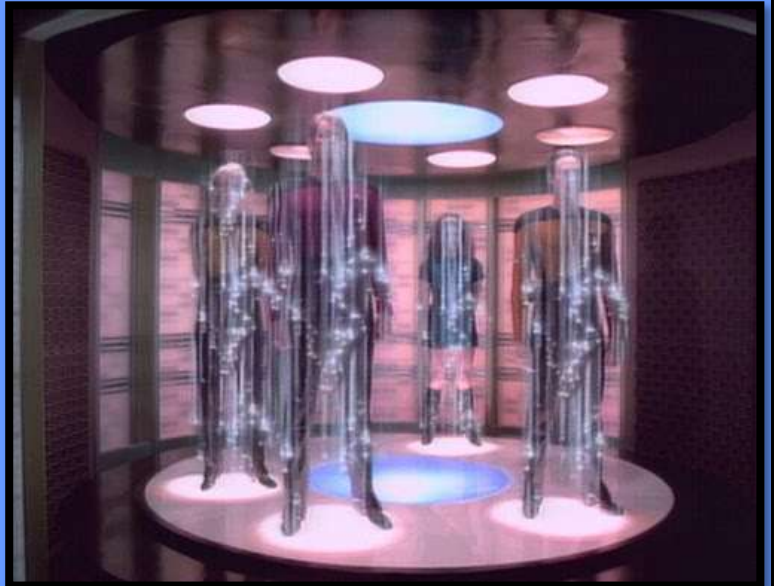
We kennen uit de parapsychologie en ook uit het Spiritualisme vele gevallen van mensen die opgetild werden door poltergeesten of andere geestelijke grappenmakers. De verslagen van vroeger staan er vol mee. De ogenschijnlijke vastheid van materie blijkt voor sommigen geen belemmering te zijn om dwars door muren te gaan, op een manier die het veel geciteerde *StarTrek* zinnetje 'beam me up, Scotty' tot kinderspel maakt. ►

Er is veel geschreven over onzichtbaarheid, en de technieken die dat kunnen bewerken. Dat is al vreemd genoeg. Maar in de gevallen hierboven gaat het niet alleen om onzichtbaarheid, maar om onzichtbare verplaatsing.

Verplaatsing door wat? Bij Cornelio was het een entiteit, bij de Pansini broertjes waarschijnlijk ook, al wordt daar niet over gerept.

Er is in de literatuur, hoewel spaarzaam, wel meer over te vinden.

Ik schreef al een keer over *Hadad*, de gevangene van *Leavenworth Prison* in de US die door de gevangenisarts Donald Wilson wordt beschreven in zijn boek 'My Six Convicts', en wiens spectaculaire verhaal ook op internet te vinden is: http://www.searchwithin.org/download/magician_of_leavenworth.pdf

Hadad had buitengewone talenten. Hij was zo vertrouwd met de geestenwereld als een Arabische tovenaars met zijn Djinn.

Zeker is: zulke verplaatsingen gaan niet op eigen kracht. Er is hulp bij nodig.

De verontrustende vraag is wie de helpers zijn.